

Kilometer 82

Deze kilometer staat door de reizigers die de Inca Trail hebben gelopen in het geheugen gegrift. Hier start namelijk officieel de weg van de Inca's die je met een trektocht van vier dagen naar Machu Picchu leidt.

Na een reis van Lima naar Cusco via Nazca, Arequipa, Colca Canyon en het Titicacameer begint voor menig reiziger het hoogtepunt van een reis door Peru: de Inca Trail.

Na een ontbijt bij één van de dragers thuis begon de Trail met het zetten van een stempel in het paspoort bij het checkpoint bij kilometer 82. Een brug over een rivier zorgt dat het park Machu Picchu alleen via deze controlepost toegankelijk is, dit om illegale wandelaars te weren.

De eerste dag begon met een relatief korte wandeltocht dat naar Wayllabamba leidde waar de eerste overnachting was gepland. Aangekomen op de campsite was het hele kamp door de dragers reeds opgezet. Eten werd inmiddels bereid door een drager met goede Peruaanse kookkunsten. Dat de komende dagen meesterwerken van de enkele gaspitten af zouden gaan komen bleek uit een dessert van in rum geflambeerde banaan.

Per reiziger zijn er tegenwoordig ongeveer 2 dragers beschikbaar, dit vanwege de aangescherpte regelgeving waardoor zij nu nog maximaal 20 kg mogen dragen. Toen er nog geen regelgeving bestond was 60 kg bagage geen uitzondering. Menig drager zou daardoor minimaal zijn eigen gewicht hebben gedragen. Als gevolg van deze regelgeving behoort je nu tot het selecte gezelschap van ongeveer 175 reizigers die dagelijks, samen met een aantal dragers, aan de Trail mogen beginnen.

In de avonden kan je genieten van de prachtige sterrenhemel met als groot vullend onderdeel de melkweg. Met dit beeld en de gedachte dat de 2^e dag behoorlijk pittig zal worden val je de eerste nacht in je tent in slaap.

Langzaam wordt om 06:00 u 's ochtends de rits van de tent opgetrokken door een drager. Met een lach op z'n gezicht wordt je gewekt en in zijn andere hand een kopje coca-thee houdend die voor de nodige energie moet zorgen. Over een klein anderhalf uur zal er namelijk een klim naar 4.200m starten vanaf 3.000m. Na een ontbijt bestaande onder andere uit pannenkoeken en een 2^e kopje thee begint het zwaarste stuk van de Trail.

De eerste 600 m klimmen valt nog mee, veel bos en geen zicht op hoe ver het nog tot de top is. We zoeken een plekje in de zon uit om de dames van de groep rustig op te wachten, samen met onze Peruaanse gids Ruben voor deze 4 dagen. Ondertussen passeert de halve wereld ons. In allerlei talen wordt je gegroet. Je groet uiteraard terug, direct zie je dat er een aantal het al behoorlijk moeilijk beginnen te krijgen, maar opvallend is de vastberadenheid die van de gezichten is af te lezen. Opgeven: nooit.

Naarmate de hoogte toeneemt wordt de tocht zwaarder, vooral door de ijler wordende lucht. Enkele minuten lopen en een paar seconden rusten en weer door brengt je boven aan de 4.200 m hoge Warmiwañusca, 4 uur na de start, maar amper 6 kilometer verder. De 600 m afdalen over de laatste 7 kilometer stelt daarna vrijwel niets voor en brengt ons tegen tweeën bij de campsite, vlakbij de ruïnes van Pacaymayu.

Ruben vertelt ons in die middag over de ontdekking van Machu Picchu. De Amerikaanse professor en geschiedkundige Hiram Bingham ontdekte deze bijzondere plaats in 1911 voor de rest van de wereld op aanwijzing van een 12 jarige lokale jongen die bekend was met de Inca stad.

Machu Picchu was als één van de enige Inca nederzettingen niet ontdekt is door de Spaanse overheersing enkele eeuwen geleden. De ontdekking van Bingham heeft Peru veel goeds gedaan. Echter ten tijde van de ontdekking is hij er ook vandoor gegaan met de vele schatten die in daar zijn achtergelaten door de Inca's. Nog steeds zijn deze schatten niet in het bezit van het land waarin ze thuis horen.

Dag 3 zou de langste, maar mooiste wandeldag zijn naar Wiñaywayna. Een wandeling van ongeveer 16 kilometer waar we behoorlijk lang over zouden doen. Geen lastige wandeldag, een aantal ruïnes die het bezoeken meer dan waard zouden zijn én nog een paar geweldige vergezichten over de Andes. Met telkens de nodige uitleg van Ruben passeerden wij de ruïnes van Runkuraqay, Sayacmarca, Puyupatamarca.

Tijdens het avondeten gaf hij aan dat we de volgende dag om een uur of vijf bij de ingang van het park zouden moeten staan om een goede start van de laatste dag te hebben. Na een groot aantal jaren dromen was het morgen dan eindelijk zo ver, iedere stap die we vanaf kilometer 82 deden kwamen we dichterbij de verborgen stad, die nu wel heel dichtbij kwam.

Om half zes startten we met de laatste kilometers naar Machu Picchu. Ik voelde me supersterk, voornamelijk gevoed met een overgrote dosis adrenaline. De nacht ging langzaam maar zeker over in de dag, de hoofdlampen konden uit en de lucht klaarde op. De Zonnepoort, Intipunku genaamd, kwam na een uur in zicht. En... daar zag je het complex in volle glorie liggen met daaromheen de optrekkende mist. Mysterieus, mystiek, gelijk aan de geschiedenis van de Inca's waarvan we tot op de dag van vandaag nog steeds niet alles van weten en waarschijnlijk ook nooit te weten zullen komen.

De Trail ging door, over een kwartier zouden we de rest van de groepsgenoten treffen in Machu Picchu. Het lopen ging helemaal vanzelf. Degenen die voor mij liepen stonden vrijwel stil. Iedere voetstap op grond was raak, én weer eentje dichterbij.

Daar lag Machu Picchu, nog volledig in rust, op onder andere mij te wachten! Zo vredig, maar zo veel kracht uitstralend, wat was ik blij dat de Spanjaarden deze bijzondere plek niet hebben ontdekt!

„Je had niets hoeven zeggen Erik, echt niet. Toen we je aan zagen komen; die fonkeling in je ogen, de smile op je gezicht, je houding, aan echt alles konden we zien dat dít een geweldig moment voor je is geweest. Hier moet je heel lang naar uit hebben gekeken, het is je gegund en genoten van je!”